

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Juleferierne (DK)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 171. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515388122944/facsimile.pdf> (tilgået 14. maj 2021)

Anvendt udgave: Noveller

ikke troer paa Spøgelser, alligevel kan frygte for dem. Men da, ved pludselig at gribe mig selv i en vis Banghed, ledtes jeg til den Overbeviisning, at en saadan er grundet i vor ligesaa ubegribelige aandige Natur, eet af de Rivter i Dødens Forhæng, gjennem hvilke Sjælen skimter U dødeligheden. Og lige siden har Spøgelsefrygten aldrig været mig en Gjenstand for Skjæmt – end mindre for Spot; meget mere har jeg betragtet den som en hellig, skjøndt dunkel, Aabenbarrelse fra Aandernes Verden.

Jeg kunde ikke sove. Mine Øjne faldt ofte sammen, men aabnedes atter, for at skotte hen til den skumle Krog, hvor Maanen belyste det liigblege Ansigt.

Til sidst tyktes mig, jeg hørte en svag Lyd derhenne, som af et musikalsk Instrument. Jeg holdt min Aande – hørte intet. Lidt efter kom Lyden igjen. Nu lettede jeg Hovedet fra Puden – det var intet Selvbedrag; men Tonerne saa fine og fjærnt, at det ikke var muligt at skielne, om de kom fra et Instrument eller fra et menneskeligt Bryst. En let Gysen udbredte sig fra min Isse og ned over hele Legemet. Var det Aandesang fra Murenes Indre? Den Ulyksaliges Dødspsalme? – Det blev ved. Mine Nerver dirrede med en sælsom Krælen, og Benovelse indklemte mit Bryst. Jeg rejste mig heelt overende, og stirrede stivt paa Billedet, ventende med stille Forfærdelse, hvert Øjeblik at see Noget. Ansigtet bevægede sig – hævede sig – sank – forstørredes – formindskedes – Angesten stæeg. Dog havde Fornuften ikke saa aldeles tabt sin Virkeevne, at den jo endnu kunde berolige mig med den Forklaring: at disse tilsyneladende Bevægelser maatte tilskrives Maanen, alt eftersom den gik bag en Skye, eller atter fremtraadte. – En nye Stilhed.

Jeg begyndte at aande friere, tænke roligere, overlægge. Jeg fattede en rask Beslutning: stod op, og kastede mig i Klæderne, gik hen til et Vindue, og det forekom mig virkelig, som om jeg hos den klare venlige Maane hentede mig nogen Trøst og Opmuntring. Jeg delte mit Blik mellem den og det frygtelige Hjørne. Men hvad nu videre? Skulde jeg her bliive staaende til Dag? – eller – jeg keeg ud: der var dybt ned; jeg maatte befinde mig i andet eller tredje Stokværk. Skulde jeg flygte tilbage? den lange mørke Vej, jeg var kommen? vække hele Huset? give mig selv til Priis for Latter, Spot, Foragt? Af denne Uvished udreves jeg igjen ved Klengen af de gaadefulde Toner, der ikke kom fra hin Krog, som det forhen tyktes mig, men fra den